

ارزیابی پیامدهای توسعه بخشی از منظر ساختار و اقتضات درونی برنامه‌های توسعه‌ای

(مطالعه موردی: کمپ B در بندر امام خمینی (ره))*

دلارام سبک‌رو^۱**

صبا جعفری^۱

۱. گروه معماری منظر، دانشکده معماری، دانشکده‌های هنرهای زیبا، دانشگاه تهران، ایران

چکیده

در دهه‌های اخیر، مفهوم توسعه به یکی از ارکان اصلی سیاست‌گذاری شهری و منطقه‌ای بدل شده و اغلب با هدف بهبود کیفیت زندگی، کاهش نابرابری‌های فضایی و ارتقای زیرساخت‌ها در مناطق کمتر برخوردار مطرح شده است. با این حال، نتایج حاصل از اجرای برنامه‌های توسعه‌ای در بسیاری از مناطق، به‌ویژه سکونتگاه‌های حاشیه‌ای، نشان از شکاف عمیق میان اهداف اعلام‌شده و پیامدهای واقعی دارد. پژوهش حاضر با رویکردی انتقادی، به واکاوی ساختار مفهومی و منطق درونی برنامه‌های توسعه در ایران می‌پردازد و تجربه زیسته‌ی محله کمپ B در بندر امام خمینی (ره) را به‌عنوان نمونه‌ای از بازتاب این ساختارها بررسی می‌کند. این مطالعه با بهره‌گیری از روش کیفی و مطالعه موردی تفسیرگرایانه، از ترکیب تحلیل اسنادی برنامه‌های رسمی توسعه و مشاهده میدانی در کمپ B استفاده کرده است. در مرحله نخست، مجموعه‌ای از مؤلفه‌ها که نشانگر ضعف‌های ساختاری و مفهومی در برنامه‌ها هستند از جمله فقدان انسجام راهبردی، عدم انعطاف‌پذیری، مشارکت‌ناپذیری اجتماعی، غیبت عدالت فضایی و اجتماعی، ضعف نهادی و سیاستی، اقتصادگرایی افراطی و کم‌توجهی به خدمات انسانی و زیرساخت‌های پایه استخراج شدند و سپس، با وضعیت زیستی و اجتماعی محله تطبیق داده شدند. یافته‌ها حاکی از آن است که بحران‌های پایدار در کمپ B نه‌تنها نتیجه ضعف‌های اجرایی، بلکه بازتاب مستقیم همان مؤلفه‌هایی است که در ذات و منطق برنامه‌های توسعه‌ای نهادینه شده‌اند. در واقع، پژوهش نشان می‌دهد که شکست در این نمونه، بازتابی از یک قاعده فراگیر است که از درون ساختار برنامه‌ها تغذیه می‌شود. از این‌رو، تنها با بازنگری در بنیان‌های مفهومی و گذار از رویکردهای بالا به پایین به سمت برنامه‌ریزی زمینه‌محور، مشارکتی و عدالت‌محور، می‌توان به توسعه‌ای انسانی و پایدار امیدوار بود.

اطلاعات مقاله

تاریخ دریافت: ۱۴۰۲/۱۲/۱۳

تاریخ بازنگری: ۱۴۰۴/۰۱/۱۸

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۴/۰۲/۲۵

تاریخ انتشار: ۱۴۰۴/۰۳/۰۱

واژگان کلیدی

عدالت اجتماعی، سیاست‌گذاری توسعه، سکونتگاه‌های غیررسمی، زیرساخت شهری، نابرابری فضایی

* این مقاله برگرفته از طرح پژوهشی «منظر رنج؛ مصایب توسعه دیگران در جامعه محلی؛ نمونه مطالعه: شهر سربندر» است که تحت نظارت دکتر سیدامیر منصوری در اسفندماه ۱۴۰۳ در پژوهشکده هنر، معماری و شهرسازی نظر و با حمایت مرکز معماری حوزه هنری انقلاب اسلامی به انجام رسیده است.
** نویسنده مسئول: ۰۹۱۲۶۱۵۹۹۲۰، delaram.sabokro@ut.ac.ir

مقدمه

مفهوم «توسعه» در ادبیات معاصر، مفهومی پیچیده، چندبُعدی و در عین حال مبهم به شمار می‌رود که طی دهه‌های اخیر به یکی از اصلی‌ترین چارچوب‌های نظری در عرصه برنامه‌ریزی شهری و منطق‌های تبدیل شده‌است. توسعه، به‌ویژه در کشورهای در حال گذار، اغلب به‌عنوان راهبردی برای ارتقاء کیفیت زندگی، بهبود زیرساخت‌ها و کاهش نابرابری‌های فضایی و اجتماعی معرفی می‌شود.

با این حال، تجربه‌های اجرایی در برخی مناطق هدف نشان داده‌اند که تحقق این اهداف همواره ساده و خطی نبوده‌است. در بسیاری از موارد، فاصله‌ای معنادار میان مقاصد برنامه‌ها و شرایط واقعی اجتماعی، اقتصادی و فضایی پدید آمده که این امر ضرورت بازنگری در روندها و رویکردهای موجود را برجسته می‌سازد. این چالش‌ها به‌ویژه در برنامه‌هایی نمود یافته‌اند که با رویکردی برون‌زا و بدون مشارکت فعال جوامع محلی طراحی و اجرا شده‌اند.

در همین راستا، نوع خاصی از مداخلات توسعه‌ای که تحت عنوان «توسعه‌بخشی» شناخته می‌شود، جایگاه ویژه‌ای در ساختار برنامه‌ریزی کشور یافته است. این رویکرد، معمولاً بر پایه اهداف بخشی و منطق کلان‌نگر، از سطوح ملی و استانی به مناطق مختلف تعمیم داده می‌شود؛ بی‌آنکه الزاماً پیوندی مؤثر با نیازها و اقتضائات بومی برقرار کند.

در این میان، تجربه کمپ B در بندر امام خمینی (ره) نمونه‌ای قابل تأمل از پیامدهای چنین رویکردی است. محله‌ای با پیشینه‌ای خاص که ابتدا به‌عنوان سکونتگاه موقت کارکنان پتروشیمی شکل گرفت، اما در پی موج‌های متوالی مهاجرت، به یکی از محله‌های پرجمعیت و اجتماعی شهر سربندر تبدیل شد. این محله امروزه با مجموعه‌ای از مسائل کالبدی، حقوقی و اجتماعی مواجه است؛ از جمله فقدان زیرساخت‌های مناسب، بلاتکلیفی در وضعیت مالکیت اراضی، ضعف در ارائه خدمات عمومی، و کاهش انسجام و سرمایه اجتماعی در میان ساکنان. این واقعیت‌ها، پرسش‌هایی جدی را پیش‌روی برنامه‌ریزان و سیاست‌گذاران قرار می‌دهد.

چرا در شرایطی که هدف برنامه‌های توسعه‌ای، بهبود وضعیت سکونت و کیفیت زندگی در مناطقی چون کمپ B بوده‌است؟ نتایج حاصل با افزایش محرومیت، ناپایداری و بحران همراه شده‌اند؟ در این راستا، این پژوهش برای پاسخ به پرسش اصلی، به پرسش‌های فرعی زیر می‌پردازد:

– آیا باید دلایل این ناکامی‌ها را در ضعف اجرای برنامه‌ها، چالش‌های نهادی و موانع اقتصادی و اجتماعی جست‌وجو کرد؟
– ممکن است بخشی از ریشه‌های این وضعیت، در لایه‌های مفهومی و ساختاری برنامه‌ریزی توسعه نهفته باشد؟

پژوهش حاضر با تمرکز بر تجربه کمپ B در بندر امام خمینی (ره)، در تلاش است تا از رهگذر تحلیل وضعیت میدانی محله و بررسی اسناد و برنامه‌های توسعه‌ای مرتبط، به درکی روشن‌تر از رابطه میان سیاست‌گذاری توسعه و پیامدهای آن در سطح محلی دست‌یابد. بازخوانی این نسبت می‌تواند زمینه‌ساز بازنگری در شیوه‌های رایج

برنامه‌ریزی و گشایش افق‌هایی نو در مسیر طراحی توسعه‌های زمینه‌محور و اجتماع‌گرا باشد. در این میان، مطالعه موردی کمپ B فرصتی فراهم می‌آورد تا به ابعاد پنهان‌تر و ساختاری‌تر منطق برنامه‌ریزی توسعه‌ای در ایران پرداخته شود؛ ابعدی که شناخت آن‌ها می‌تواند به درک بهتری از چرایی ناکامی‌های توسعه در مقیاس‌های محلی منجر گردد.

شایان ذکر است که در این مقاله، اصطلاح «توسعه» به دو معنا به‌کار رفته است: نخست، در مواردی که عنوان رسمی اسناد و برنامه‌های شهری و منطق‌های (مانند «سند آمایش سرزمین»، «طرح جامع» یا «طرح تفصیلی») به‌صراحت از واژه توسعه استفاده کرده‌اند؛ و دوم، در معنای عام فرایند برنامه‌ریزی شهری. بدیهی است که این کاربرد به‌معنای پذیرش بی‌چون‌وچرای بار معنایی غربی این واژه نیست. همان‌گونه که برخی پژوهشگران پیشنهاد کرده‌اند، می‌توان در بسیاری از متون به‌جای «توسعه» از واژه «پیشرفت» استفاده کرد تا از تقلیل این مفهوم به الگوی واحد و خطی غربی پرهیز شود. با این توضیح، استفاده از واژه توسعه در مقاله حاضر، صرفاً به دلیل وفاداری به عناوین اسناد رسمی و رویه‌های جاری در ادبیات برنامه‌ریزی ایران بوده‌است.

روش پژوهش

پژوهش حاضر با رویکردی کیفی و در قالب یک مطالعه موردی تفسیرگرایانه انجام شده‌است. سکونتگاه غیررسمی کمپ B در بندر امام خمینی (ره) به‌عنوان نمونه موردی پژوهش انتخاب شده که به‌طور معناداری بازتابی از پیامدهای سیاست‌گذاری‌های توسعه‌ای در سطح محلی محسوب می‌شود. برای گردآوری داده‌ها، از ترکیب دو روش تحلیل اسنادی و مشاهده میدانی استفاده شده‌است. در مرحله نخست، مجموعه‌ای از اسناد رسمی توسعه‌ای در سطح استان خوزستان شامل طرح‌های شهری، برنامه‌های کلان، و اسناد آمایش سرزمین با استفاده از تحلیل محتوای کیفی بررسی گردید تا مؤلفه‌هایی که بیانگر ضعف در ساختار مفهومی و منطق درونی این برنامه‌ها هستند، استخراج شوند. در ادامه، داده‌های میدانی از طریق مشاهده مستقیم وضعیت کالبدی، اجتماعی و خدماتی محله کمپ B گردآوری شد و با اطلاعات ثانویه مرتبط تکمیل گردید. در مرحله تحلیل، داده‌های حاصل از این دو مسیر به‌صورت تطبیقی و تفسیری مورد بررسی قرار گرفتند تا نسبت میان الگوی برنامه‌ریزی توسعه‌ای و واقعیت‌های اجتماعی-فضایی در سطح محلی آشکار شود. این رویکرد امکان ارزیابی انتقادی از عملکرد ساختارهای رسمی برنامه‌ریزی و بازتاب آن‌ها در زندگی روزمره ساکنان سکونتگاه‌های حاشیه‌ای را فراهم ساخته است.

مبانی نظری

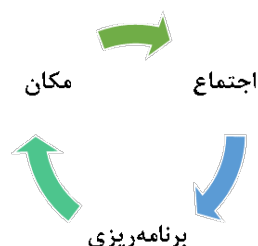
• توسعه؛ سیر تاریخی، مفهومی و چالش‌های ساختاری

مفهوم توسعه از بنیادی‌ترین و در عین حال پیچیده‌ترین مفاهیم در علوم اجتماعی و سیاست‌گذاری است که از زوایای نظری، فرهنگی و سیاسی به‌گونه‌های مختلف تفسیر شده‌است. در ریشه‌شناسی

لاتین، واژه «توسعه» مفهومی کیفی دارد که به معنای گشودن، تکامل و درک کردن تلقی شده و در برابر «رشد» به عنوان مفهومی صرفاً کمی و به معنای بزرگتر شدن قرار می گیرد. به همین دلیل، در ادبیات علمی، توسعه نه تنها با رشد اقتصادی تفاوت دارد، بلکه آن را مفهومی چندبعدی می دانند که فراتر از افزایش تولید و درآمد، بر بهبود کیفیت زندگی، عدالت اجتماعی و پویایی فرهنگی تأکید دارد (ازکیا و غفاری، ۱۳۹۳، ۲۴).

توسعه، فرایندی جامع و درهم تنیده از تحولات اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی و سیاسی است که هدف آن ارتقای شرایط زیستی مردم، افزایش مشارکت عمومی و توزیع عادلانه منابع و فرصت‌ها در سطح جامعه است (Attfield & Wilkins, 1992, 94) (تصویر ۱). این فرایند باید به گونه‌ای طراحی شود که اکثریت جامعه، به ویژه اقشار محروم و کم درآمد را دربرگیرد و جهت گیری مشخصی به نفع گروهی خاص نداشته باشد (مهدی پور، ۱۳۷۷، ۲۳). همچنین معنا و مصادیق آن در بسترهای مختلف فرهنگی و تاریخی، همواره در حال تحول است (Taqipour Akhtari & Alipour Tabrizi, 2023) در این نگاه، توسعه فرایندی پویا و چندسطحی است که با رشد اقتصادی پیوند دارد (Morin, 2003) و در عین حال، فرایندی پیچیده و اجتماعی است که نیازمند تحلیل زمینه‌ای، نهادی و انسانی است (Rabie, 2016, 19). این نگاه چندوجهی به توسعه، آن را از سطح اقتصادی فراتر برده و در مرکز گفتمان عدالت، مشارکت و معناسازی اجتماعی قرار می دهد.

مفهوم توسعه در ادبیات سیاست گذاری و برنامه ریزی معاصر، مفهومی چندوجهی و پویاست که در طول زمان دچار دگرگونی های بنیادین شده است. این واژه از نیمه دوم قرن بیستم، به ویژه پس از جنگ جهانی دوم، به یکی از ارکان اصلی اندیشه های مرتبط با بهبود شرایط اقتصادی، اجتماعی و فضایی جوامع بدل شد. در ابتدا، توسعه معادل رشد اقتصادی، صنعتی شدن و مدرن سازی در نظر گرفته می شد؛ اما با گذر زمان و انباشت تجربیات متنوع و نقدهای نظری، این تعریف دچار تحول شد و ابعاد انسانی، فرهنگی، محیط زیستی و اجتماعی نیز به آن افزوده گردید (Todaro & Smith, 2009). توسعه در مفهوم پایه، دیدگاهی سیاسی است و بر ابعاد سیاسی-اقتصادی تأکید دارد. وجه تمدنی آن با هدف نفوذ در کشورهای در حال توسعه تعریف شده است. (Apter, 1967) با این حال، ریشه های مفهومی توسعه را می توان در قرن نوزدهم و در بستر استعمار نیز دنبال کرد. در قرن

تصویر ۱. مؤلفه های پایه تعریف توسعه. مأخذ: نگارندگان.

۲۰، این روند به گونه ای پیش رفت که توسعه به بستری برای ترویج مصرف گرایی و تسهیل ورود کالاهای غربی به کشورهای پیرامونی تبدیل شد؛ در حالی که همزمان، بهره برداری بی رویه از منابع طبیعی، به آسیب های زیست محیطی و تضعیف ساختارهای اجتماعی منجر شد (Mansouri, 2025)

با توجه به تاریخچه و سیر تحول مفهومی توسعه، امروزه در ادبیات جهانی توسعه می توان سه تعریف پایه برای این مفهوم بیان کرد: ۱. توسعه به عنوان یک فرایند بلندمدت تحول ساختاری-اجتماعی که بر دگرگونی های اساسی در ساختارهای اجتماعی، اقتصادی و نهادی تأکید دارد. در این دیدگاه، توسعه نوعی پویای تاریخی و تدریجی تلقی می شود که با تغییر در ساختارهای عمیق اجتماعی همراه است (Rist, 2001). ۲. توسعه به مثابه یک نتیجه میان مدت که بر دستیابی به اهداف مشخص از طریق برنامه ریزی های منطقه ای و تعیین شاخص های عملکردی متمرکز است (Almeida, 1994). ۳. توسعه به عنوان یک گفتمان مسلط مدرنیته غربی که در آن توسعه نه صرفاً یک پروژه اقتصادی، بلکه مفهومی اجتماعی-فرهنگی است. این دیدگاه با نقد پیامدهای منفی توسعه گرایی کلاسیک، بر تعادل میان ابعاد اقتصادی، اجتماعی و محیطی تأکید می کند. توسعه پایدار، توسعه اجتماعی، توسعه سیاسی و سایر اشکال نوین توسعه از دل این گفتمان سربر آورده اند (Veiga, 2005). این سه رویکرد نشان می دهند که توسعه مفهومی یکسویه و ایستایی نیست، بلکه در روند دیالکتیکی میان بستر تاریخی، اجتماعی، سیاسی و اقتصادی، به بازتولید اشکال مختلف توسعه مانند توسعه پایدار، اجتماعی، سیاسی، اقتصادی و گردشگری منجر می شود.

در ایران نیز تجربه ای ممتد از سیاست گذاری های توسعه محور از دوران رضاخان تا امروز قابل مشاهده است؛ تجربه ای که عمدتاً در قالب طرح های عمرانی و برنامه های پنج ساله شکل گرفته است. اگرچه این برنامه ها در بستر دولت های مختلف و با رویکردهای سیاسی متنوع تدوین شده اند، اما از نظر ساختاری، اغلب از الگوی مشابهی پیروی کرده اند. وجه مشترک آن ها، تسلط نگاه فنی، بالا به پایین و کم توجهی به زمینه های اجتماعی، فرهنگی و مشارکتی بوده است؛ رویکردی که در سطح محلی، در بسیاری موارد به نتایجی متناقض، ناپایدار و گاه واگرایانه منتهی شده است. در همین چارچوب، مقصودی تأکید می کند که سیاست های پیگیری شده در بحث توسعه شهری در دوره های مختلف، به دلیل فقدان ساختارها و نهادهای دموکراتیک، به نوعی متکی بر یک نگاه یک جانبه گرایانه و بدون مشارکت مردم بوده اند (Maghsoudi, 2019).

توسعه در اصل با هدف باز توزیع عادلانه منابع و ارتقای حقوق انسانی شکل گرفته است (Antoniades et al., 2021) و امروزه دو محور کلیدی آن در سطح جهانی، رشد اقتصادی و عدالت اجتماعی تلقی می شود. با این حال، تجربه نشان داده که توسعه نمی تواند به صورت نسخه ای واحد برای همه مکان ها تجویز شود. هر منطقه دارای ویژگی ها، ظرفیت ها و اقتضائات بومی خاصی است که نادیده گرفتن آن ها، اثربخشی برنامه های توسعه ای را تضعیف می کند. توسعه مکان محور

مفاهیمی چون «توسعه پایدار» منجر شد که بر حفظ محیط زیست، عدالت بین‌نسلی و توجه به ابعاد فرهنگی و اجتماعی تأکید دارند. یکی از رویکردهای رایج، مدل «توسعه‌بخشی» است که بر تفکیک حوزه‌های تخصصی مانند کشاورزی، صنعت، حمل‌ونقل و خدمات تمرکز دارد و هر بخش توسط نهادهای مستقل هدایت می‌شود. این الگو، اگرچه در سطوح بخشی ممکن است موفق باشد، اما به دلیل نبود نگاه کل‌نگر و انسجام سرزمینی، در مواجهه با مسائل پیچیده و چندبعدی اغلب ناکارآمد است (Friedmann, 1992). این وضعیت گاه پروژه‌هایی را موفق نشان می‌دهد که با نادیده گرفتن ابعاد اجتماعی و زیست‌محیطی، منشأ نابرابری‌ها و چالش‌های جدید می‌شوند

از سوی دیگر، دیدگاهی وجود دارد که توسعه را نوعی «مداخله اقتدارگرا» می‌داند. در این رویکرد، برنامه‌ریزی‌ها بدون مشارکت واقعی جوامع محلی و با تکیه بر شاخص‌های از پیش تعیین‌شده انجام می‌شوند. اسکات در کتاب Seeing Like a State نشان می‌دهد که چگونه دولت‌ها با نادیده گرفتن زمینه‌های بومی و پیچیدگی‌های زیست‌جهان مردمان، پروژه‌هایی را اجرا می‌کنند که نه تنها ناکام می‌مانند، بلکه منبعی از بحران و نارضایتی می‌شوند. وی علت شکست بسیاری از این طرح‌ها را در ساده‌سازی مفرط و بی‌توجهی به واقعیت‌های محلی می‌داند (Scott, 2020). با وجود تلاش‌هایی در دهه‌های اخیر برای اصلاح این روند از طریق پیوسته‌های اجتماعی، فرهنگی و زیست‌محیطی، ماهیت ابزاری و جزیره‌ای این اسناد مانع اثرگذاری واقعی آن‌ها شده‌است

شهرها در دهه‌های اخیر، به‌عنوان کانون‌های اصلی رشد شناخته شده‌اند، اما هم‌زمان با چالش‌های توسعه نیز مواجه هستند (Sivaev, 2015). ارزیابی تجربه توسعه‌های صرفاً عینی، نشان از ناکامی آن‌ها در تأمین رضایت انسانی دارد. درک جدید از توسعه باید به شکلی باشد که ضمن توجه به ابعاد کالبدی، به ابعاد ذهنی و ادراکی انسان نیز بپردازد؛ چرا که کیفیت زیست انسان، برخاسته از پیوند میان ابعاد عینی و ذهنی فضا است. از این‌رو، توجه به توسعه با محوریت درک یکپارچه از بستر و مکان‌مندی، ضرورتی انکارناپذیر است

نقد ساختاری برنامه‌های توسعه در استان خوزستان

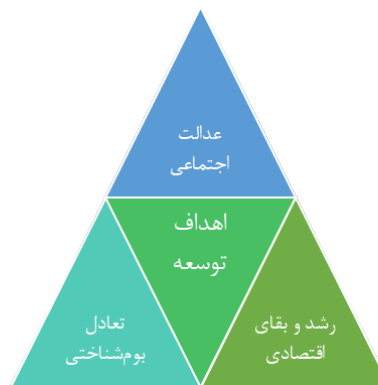
اگرچه برنامه‌های توسعه‌ای استان خوزستان در اسناد رسمی متنوع و چندوجهی به نظر می‌رسند، اما تحلیل محتوای این برنامه‌ها حاکی از آن است که در سطح ساختاری با مجموعه‌ای از کاستی‌های بنیادین روبه‌رو هستند. این کاستی‌ها به‌گونه‌ای در لایه‌های طراحی، اجرا و منطق درونی برنامه‌ها تنیده شده‌اند که نه تنها مانع از تحقق اهداف توسعه می‌شوند، بلکه در مواردی به بازتولید مسائل اجتماعی و فضایی منجر شده‌اند. بررسی دوازده برنامه کلان توسعه‌ای ارائه‌شده در اسناد رسمی، بستر مناسبی برای شناسایی این چالش‌ها فراهم می‌آورد. نخست، در حوزه برنامه‌ریزی شهری، تجربه بندر امام خمینی (ره) گویای نوعی ناتوانی ساختاری در مواجهه با شرایط بحرانی است. طرح تفصیلی مصوب سال ۱۳۹۲، پس از وقوع سیل گسترده در

بر این اصل استوار است که برنامه‌ریزی باید متناسب با بافت اجتماعی، فرهنگی و فضایی هر منطقه صورت گیرد، نه براساس الگوهای استاندارد و از پیش تعیین‌شده. در همین راستا، سبک‌رو و همکاران در مطالعه‌ای میدانی بر روستاهای کوهدشت نشان داده‌اند که تنها در صورت توجه به ظرفیت‌های محلی است که می‌توان به توسعه‌ای پایدار و کارآمد دست یافت؛ توسعه‌ای که نه تحمیل‌شده از بالا، بلکه برخاسته از نیازهای واقعی ساکنان باشد (Sabokro et al., 2024). با این حال، تجربه تاریخی توسعه در بسیاری از کشورها از جمله ایران حاکی از آن است که از زمانی که توسعه در قالب برنامه‌ای واحد و عمدتاً شهر-محور و صنعتی تعریف شد، مناظر مکانی دگرگون شده و روایت‌های مختلفی از آن پدید آمده‌است (مخلص و جعفری، ۱۴۰۳)؛ روایت‌هایی که گاه فاصله‌ای معنادار با زیست‌جهان مردم و بسترهای محلی دارند

رشد اقتصادی، کاهش فقر، بهبود اقتصاد محلی و توسعه پایدار از مهم‌ترین اهداف توسعه به‌شمار می‌روند. در این راستا، توسعه شهری از طریق «توسعه محلی» سازماندهی می‌شود تا اقدامات سیاسی برای رشد اقتصادی و کاهش فقر در سطح ملی هماهنگ شوند. این برنامه بر افزایش رقابت‌پذیری، رشد پایدار، ایجاد اشتغال و اطمینان از شمول اجتماعی تمرکز دارد و مبتنی بر رویکرد مشارکتی است (Behzadfar & Ziari, 2023) (تصویر ۲).

بر اساس تصویر ۲ و راهبردهای توسعه پایدار، باید فرایندی همه‌جانبه و مداوم طی شود تا در چارچوب آن، «توانایی‌های اجتماع» در جهت رفع نیازهای مادی و معنوی و در عین حفظ توازن میان اجزای تشکیل‌دهنده نظام سکونت محلی، رشد و تعالی یابند (خوشفر و همکاران، ۱۳۹۳). تمرکز صرف بر ابعاد منفرد اقتصادی، اجتماعی، کالبدی و زیست‌محیطی، بدون درک روابط میان آن‌ها، نمی‌تواند منجر به توسعه پایدار شهری شود. شهر به‌عنوان نظامی پیچیده و پویا، تنها زمانی می‌تواند مسیر پایداری را طی کند که اجزای آن با یکدیگر و با محیط پیرامون در تعاملی پویا قرار داشته باشند. از این‌رو، لزوم نگاه کل‌نگر و سیستمی به شهر در فرایند سیاست‌گذاری و برنامه‌ریزی بیش از پیش آشکار می‌شود

در پاسخ به پیامدهای منفی توسعه نامتوازن، دنیای غرب از نیمه دوم قرن ۲۰ به بازتعریف توسعه روی آورد. این تلاش‌ها به پیدایش

تصویر ۲. اهداف توسعه مکان‌مند. مأخذ: نگارندگان.

سال ۱۳۹۹، کارایی خود را از دست داد و بنیاد مسکن ناگزیر شد فرآیند جایگزینی را برای محلات در معرض خطر پیشنهاد دهد. این رخداد نشان می‌دهد که برنامه‌ریزی در قالب‌های سخت‌گیرانه و فاقد انعطاف‌پذیری، توانایی پاسخگویی به تحولات ناگهانی و غیرقابل پیش‌بینی را ندارد. در کنار این، عدم وجود پیوست‌های مالی و اقتصادی مؤثر و فقدان اولویت‌بندی اجرایی، از دیگر عوامل ناکارآمدی این برنامه‌هاست (مرکز معماری اسلامی و حوزه هنری سازمان تبلیغات اسلامی، ۱۴۰۲).

این ناتوانی ساختاری، به شکل شدیدتری در برنامه‌های مربوط به ساماندهی سکونتگاه‌های غیررسمی خود را نشان می‌دهد. در این برنامه‌ها، تأکید صرف بر مداخلات کالبدی همچون احداث مسکن یا بهسازی معابر بدون توجه به زمینه‌های معیشتی، اجتماعی و فرهنگی، حاکی از رویکردی یک‌سویه و بالا به پایین است. چنین نگاهی، نه تنها به بهبود وضعیت این محلات منجر نشده، بلکه با نادیده گرفتن بافتارهای اجتماعی، زمینه‌ساز بیگانگی، بی‌خانمانی پنهان و جابه‌جایی آسیب‌های اجتماعی در قالبی نو شده‌است.

در ادامه همین مسیر، نقدهای مشابهی به سیاست‌گذاری در سطح کلان سرزمینی و اقتصادی نیز وارد است. اسناد رسمی توسعه استان، اگرچه اهدافی آرمانی چون کاهش نابرابری، حفظ منابع طبیعی و توسعه زیرساخت را مطرح می‌کنند، اما در اجرا فاقد راهبردهای عملیاتی، شاخص‌های سنجش‌پذیر و سازوکارهای اولویت‌بندی‌اند. این فقدان سازوکار اجرایی، باعث شده سیاست‌ها بیشتر در سطح شعار باقی بمانند و فاصله‌ای چشمگیر میان آنچه بر کاغذ آمده و آنچه در عمل رخ می‌دهد شکل گیرد (سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی استان خوزستان، ۱۳۹۸).

این وضعیت زمانی پیچیده‌تر می‌شود که اتکای صرف به بخش خصوصی نیز به‌عنوان راهبردی غالب در حوزه‌هایی چون کشاورزی، صنعت و خدمات به چشم می‌خورد؛ چرا که در غیاب حمایت ساختاری دولت و نهادهای عمومی، بار اصلی توسعه بر دوش سرمایه‌گذارانی گذاشته شده که اغلب تمایلی به فعالیت در مناطق محروم ندارند. چنین رویکردی، به‌جای توزیع فرصت‌ها و تعادل فضایی، به تعمیق شکاف‌های منطقه‌ای و بازتولید نابرابری انجامیده است. نمونه بارز این خوش‌بینی ساختاری را می‌توان در برنامه توسعه کشاورزی استان خوزستان مشاهده کرد؛ برنامه‌ای که با اتکا بر ظرفیت‌های طبیعی مانند آب و خاک و در غیاب توجه کافی به بحران‌های اقلیمی، شوری زمین و آسیب‌های زیست‌محیطی، تدوین شده و در نتیجه، به بهره‌برداری‌های غیراصولی و ناپایداری اکولوژیکی منجر شده است؛ پدیده‌ای که در تضاد آشکار با اهداف بلندمدت توسعه قرار دارد. این ضعف ساختاری، ابعاد نهادی برنامه‌های توسعه را نیز تحت تأثیر قرار داده است؛ به‌گونه‌ای که طرح‌هایی با هدف تمرکززدایی نهادی یا ایجاد ابزارهای مالی چون بورس و بانک توسعه‌ای، به‌دلیل فقدان سازوکارهای پاسخگویی و مشارکت مردمی، عملاً به تمرکز بیشتر منابع در دست نهادهای رسمی انجامیده‌اند. این تمرکزگرایی، نه تنها شکاف دولت و جامعه را عمیق‌تر کرده، بلکه مشارکت فعال مردم را

از چرخه توسعه کنار گذاشته است. در همین راستا، اسناد بالادستی نظیر سند آمایش سرزمین نیز، با وجود هدف‌گذاری‌هایی مانند بهینه‌سازی تخصیص سرمایه‌گذاری یا کاهش بیکاری، فاقد سازوکاری برای تضمین توزیع عادلانه منابع یا تحقق مشارکت اجتماعی مؤثر هستند. تمرکز بر پروژه‌هایی مانند توسعه دریایای یا بندر ساحلی، که بیشتر در راستای منافع تجاری و با بی‌توجهی به منافع اجتماعی طراحی شده‌اند، موجب شده‌است فضاهای عمومی طبیعی در تصرف فعالیت‌های انحصاری قرار گرفته و جوامع محلی از دسترسی به آن‌ها محروم شوند. در نهایت، ضعف تاریخی در ارائه خدمات عمومی از جمله آموزش، بهداشت، و خدمات اجتماعی و فرهنگی، تصویری نگران‌کننده از توسعه‌ای ناپایدار و ناعادلانه ترسیم می‌کند؛ چنان‌که آمارها نشان می‌دهد ضریب مکانی این خدمات در استان خوزستان پایین‌تر از میانگین کشوری است، که خود بیانگر بی‌تناسبی میان رشد صنعتی و توسعه انسانی در این منطقه است (همان).

در مجموع، تحلیل انتقادی این برنامه‌ها نشان می‌دهد که مجموعه‌ای از مؤلفه‌های کلیدی نظیر فقدان انسجام راهبردی، نبود انعطاف‌پذیری و انطباق‌پذیری، مشارکت‌ناپذیری اجتماعی، غفلت از عدالت فضایی و اجتماعی، ضعف در ظرفیت نهادی، و غلبه عقلانیت اقتصادی و تکنوکراتیک در لایه‌های مختلف سیاست‌گذاری حضور دارد. در ادامه، این مؤلفه‌ها به‌عنوان معیارهای ارزیابی تحلیلی، در بررسی وضعیت محله کمپ B به کار گرفته خواهند شد تا نحوه بازتاب این چالش‌ها در سطح میدانی سنجیده شود (جدول ۱).

کمپ B: بازتاب منطق توسعه‌بخشی در مقیاس محلی

محله کمپ B (شهرک شهید صباغان)، با وسعتی حدود ۴۰ هکتار در جنوب‌غربی بندر امام خمینی (ره)، یکی از بارزترین نمونه‌های سکونتگاه‌های شکل‌گرفته تحت تأثیر الگوهای بخشی و اقتدارگرایی توسعه در ایران معاصر به‌شمار می‌آید (تصویر ۳). این محله، نه تنها از منظر کالبدی و فضایی، بلکه از نظر اجتماعی و نهادی نیز، بازتابی زنده از نتایج مداخله‌گری‌های بالا به پایین و برنامه‌ریزی‌های فاقد پیوست‌های انسانی است.

تاریخچه شکل‌گیری این سکونتگاه با مهاجرت‌های کاری در دهه ۱۳۵۰ آغاز شد. نخستین گروه‌های کارگری ایرانی و ژاپنی هم‌زمان با راهاندازی تأسیسات بندری در سال ۱۳۵۲ در مجاورت این مجموعه‌ها مستقر شدند (تصویر ۴). در آن زمان، سربندر زمینی بایر بود و این ناحیه به‌عنوان نخستین زیستگاه انسانی پیرامون بندر ظهور یافت (تصویر ۵). با گسترش فعالیت‌های بندری و پتروشیمی، محل سکونت کارگران به تدریج به نواحی داخلی‌تر حدود ۱۵ کیلومتری بندر منتقل شد و با ورود دو موج مهاجرتی عمده در دهه‌های ۱۳۶۰ و ۱۳۷۰ یکی ناشی از جنگ و دیگری اقتصادی محله کمپ B به نقطه تمرکز جمعیت مهاجر و به‌تبع آن، به قانونی تاریخی-اجتماعی در سطح شهر تبدیل شد (سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی استان خوزستان، ۱۳۹۷؛ مرکز ملی آمار، ۱۳۸۵).

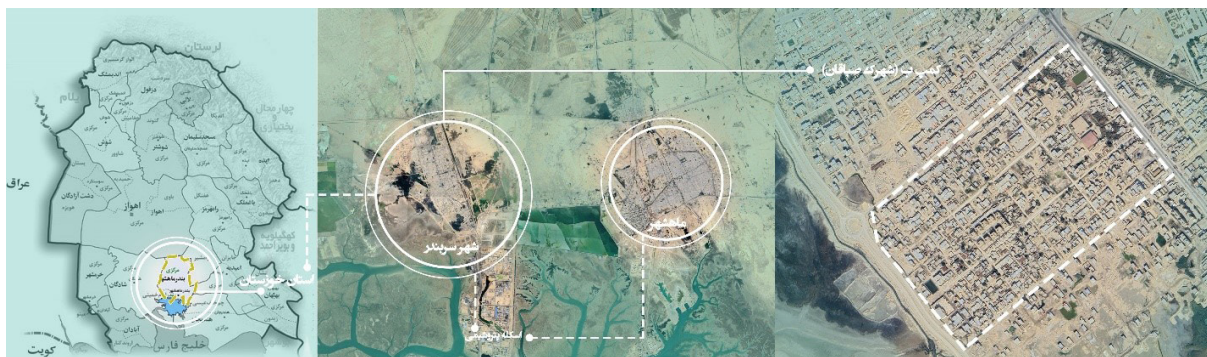
جدول ۱. ابعاد و مؤلفه‌های ضعف در برنامه‌های توسعه‌ای استان خوزستان. مأخذ: نگارندگان.

مؤلفه‌های ضعف در برنامه‌های توسعه‌ای	تفصیل و ویژگی‌های هر ضعف
ضعف در انسجام راهبردی و نظام‌مندی برنامه‌ها	رویکرد بخشی و جزیره‌ای به جای نگاه یکپارچه و سرزمینی تمرکز بر اهداف کمی و فنی بدون در نظر گرفتن زمینه‌های اجتماعی و فرهنگی عدم اولویت‌بندی اجرایی و نبود جدول زمان‌بندی واقع‌بینانه اتکای بیش از حد به برنامه‌ریزی از بالا به پایین (Top-Down)
فقدان انعطاف‌پذیری و انطباق‌پذیری	ناتوانی در تطبیق با شوک‌ها و بحران‌های محیطی (مانند سیل سال ۱۳۹۹) طراحی برنامه‌ها بر مبنای پیش‌بینی کامل آینده بدون درک عدم قطعیت‌ها نبود ظرفیت تطبیق در برابر تحولات اجتماعی و اقتصادی متغیر
مشارکت‌ناپذیری اجتماعی	فقدان مکانیسم‌های شفاف مشارکت محلی در فرآیند تصمیم‌گیری و اجرا بی‌توجهی به نیازها، تجربه زیسته و ظرفیت‌های جوامع محلی طراحی پروژه‌ها بدون رضایت یا درک اجتماعی ساکنان
فقدان عدالت فضایی و اجتماعی	توزیع نابرابر منابع و تمرکز توسعه در مناطق برخوردار بی‌توجهی به مناطق حاشیه‌ای و محروم استان عدم توجه به شاخص‌های عدالت فضایی در تخصیص اعتبارات توسعه برون‌زا و بی‌ارتباط با هویت و منافع مردم محلی
ضعف نهادی و سیاستی	کلی‌گویی و نبود راهبردهای اجرایی دقیق و ابزارهای سنجش‌پذیر تعارض منافع در اهداف اعلامی (توسعه اقتصادی - حفاظت محیط‌زیست) نبود سازوکار پاسخ‌گویی و ارزیابی اثربخشی در سیاست‌های اجراشده
اقتصادگرایی افراطی و تکنوکرات‌محوری	تاکید افراطی بر جذب سرمایه‌گذار خصوصی بدون تعریف نقش دولت اجرای پروژه‌ها با ذهنیت سودمحور و تکنیکی بدون سنجش پیامدهای اجتماعی بهره‌برداری صرف از منابع طبیعی بدون توجه به پایداری محیطی
فقدان زیرساخت‌های پایه‌ای و خدمات انسانی	توسعه نامتوازن بخش‌های خدماتی (آموزش، سلامت، حمل‌ونقل) نسبت به صنعت ضریب مکانی پایین خدمات انسانی در استان نسبت به میانگین کشوری بی‌توجهی به زیرساخت‌های رفاهی، فرهنگی، درمانی و حمایتی

تصویر ۵. تصویری از خانه‌های کارگری در کمپ B. مأخذ: <https://sbremrouz.blogfa.com/post/14>

تصویر ۴. تصویر هوایی از سرپندر و کمپ B. مأخذ: <https://sbremrouz.blogfa.com/post/14>

تصویر ۳. موقعیت مکانی نمونه مورد مطالعه. مأخذ: نگارندگان.

سیستم مدیریت پسماند، همگی به تهدیدی برای سلامت و آسایش ساکنان تبدیل شده‌اند

• مسائل اجتماعی و انسان‌محور

ترکیب چندقومیتی محله، به‌جای آن‌که فرصتی برای غنای فرهنگی باشد، به‌علت فقدان سیاست‌های ادغام اجتماعی، زمینه‌ساز شکاف‌ها و بی‌اعتمادی شده‌است. بیکاری گسترده، فقدان امکانات فرهنگی و تفریحی، احساس بی‌افقی، زمینه‌ساز بروز آسیب‌های اجتماعی چون اعتیاد، ناامیدی و خشونت شده‌اند

• خدمات عمومی

این محله با کمبود شدید در حوزه خدمات مواجه است؛ از نبود مراکز درمانی و بهداشتی گرفته تا فقر در دسترسی به فضاهای فرهنگی، تفریحی و سبز. تخریب پوشش گیاهی طبیعی و بی‌توجهی به مدیریت بارندگی‌ها، آسایش اقلیمی را کاهش داده و بر حس محرومیت و نابرابری افزوده است

مسکن: خانه‌های نیمه‌تمام و بی‌کیفیت، بدون سند رسمی، با مصالح نامناسب و در برخی موارد محل سکونت چند خانواده، تصویری ناپایدار و مخاطره‌آمیز از سکونت‌پذیری ارائه می‌دهند. نبود امنیت کالبدی و حقوقی، ساکنان را در موقعیتی دائمی از بلاتکلیفی قرار داده‌است (اعتماد و همکاران، ۱۳۸۷، ۴).

• جمع‌بندی

تمامی این موارد نشان می‌دهند که کمپ B نه صرفاً یک محله محروم، بلکه تجسمی زنده از سیاست‌های توسعه‌ای ناکارآمد و غیربومی است؛ جایی که توسعه، نه به معنای توانمندسازی، بلکه به شکل بازتولید نابرابری و محرومیت تحقق یافته است. این مطالعه موردی، بستری مهم برای درک نحوه عملکرد ساختارهای بخشی، اقتدارگرا و کالبدگرا در بسترهای واقعی و انسانی فراهم می‌آورد؛ ساختارهایی که در ادامه مقاله، در چارچوب معیارهای تحلیلی بخش پیشین، به‌طور تطبیقی بررسی خواهند شد

بحث

بررسی تحلیلی و انتقادی مبانی نظری توسعه، در پیوند با مسئله پژوهش حاضر، نشان می‌دهد که ناکارآمدی سیاست‌گذاری‌های توسعه‌ای در مناطق حاشیه‌ای، ریشه در غلبه رویکردهای اقتدارگرایانه، کالبدی‌محور و تک‌بعدی دارد که از درک پیچیدگی‌های اجتماعی

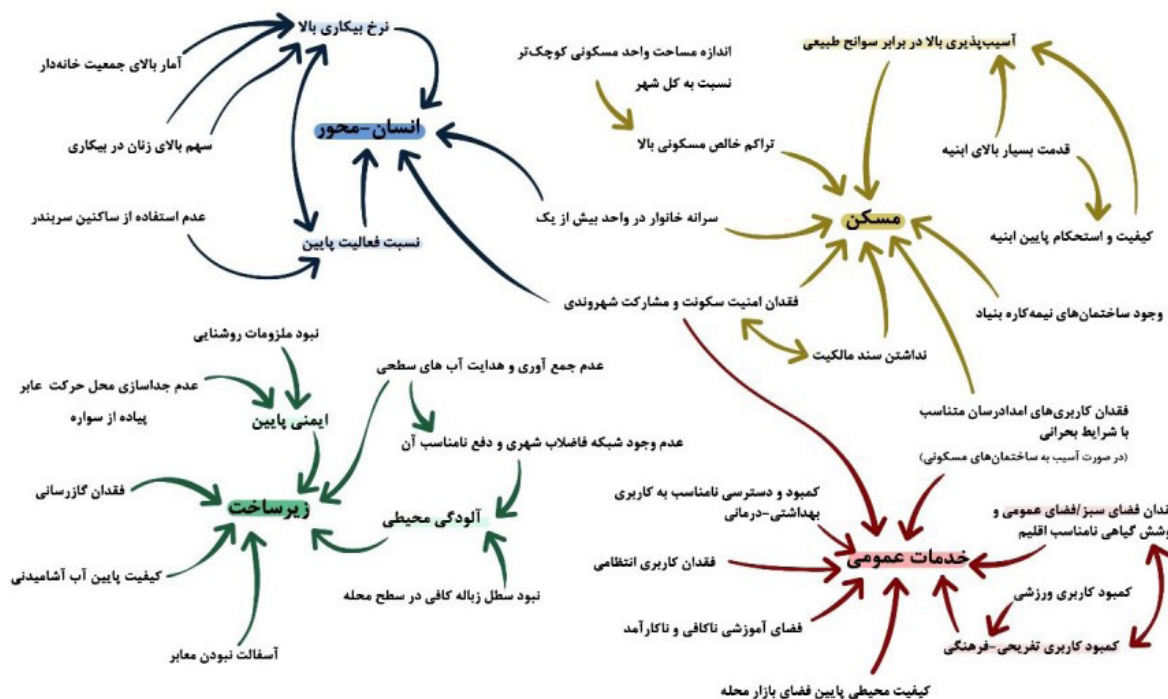
با وجود چنین پیشینه‌ای، کمپ B طی دهه‌های اخیر به یکی از محروم‌ترین و مسئله‌دارترین مناطق شهری کشور بدل شده است. وضعیت مبهم مالکیت اراضی و عدم شناسایی رسمی در طرح‌های شهری، منجر به محرومیت ساکنان از ابتدایی‌ترین خدمات شهری، حقوقی و زیرساختی شده است. تحلیل رفتار نهادهای سیاست‌گذار و اجرایی طی پنج دهه گذشته نشان می‌دهد که نگاه به این محله، نه به‌عنوان یک زیستگاه انسانی، بلکه به‌مثابه محل اقامت موقت و ابزاری برای بهربرداری اقتصادی عمدتاً توسط صنایع پتروشیمی بوده‌است. به‌زبان دیگر، رابط‌های ابزاری و تبعی بین ساختار توسعه و ساکنان این محله شکل گرفته است؛ رابط‌هایی که در آن، منافع سازمانی و مالکیتی بر مصالح انسانی اولویت داشته و مفهوم سوژه‌گی و عاملیت فردی ساکنان به حاشیه رانده شده‌است

در سال‌های اخیر، تلاش‌هایی برای نوسازی این محله توسط بنیاد مسکن صورت گرفته، اما این مداخلات نیز در چارچوب همان منطق بالا به پایین و بدون مشارکت واقعی ساکنان انجام شده‌اند. تخریب کپرهای قدیمی، واگذاری زمین معوض و اجرای سازه‌های تپ و بی‌کیفیت، نه‌تنها منجر به بهبود شرایط نشده بلکه فضاهایی آسیب‌پذیرتر، بی‌ثبات‌تر و از نظر اجتماعی گسیخته‌تر را ایجاد کرده‌اند. خانه‌های جدید به‌واسطه نیمه‌کاره بودن، ضعف سازه‌ای و فقدان زیرساخت، نه تثبیت‌پذیرند و نه ارتقاءپذیر. در نتیجه، ساکنان در فضایی معلق، میان گذشته‌ای که از آن جدا شده‌اند و آینده‌ای که هنوز نرسیده، در نوعی «زندگی موقتی دائمی» گرفتار شده‌اند؛ نمونه‌ای آشکار از شکست توسعه اقتدارگرا در سطح محلی

برای تحلیل دقیق‌تر وضعیت این محله، بر اساس مشاهدات میدانی و تحلیل اسناد، می‌توان چالش‌های آن را در چهار دسته اصلی طبقه‌بندی کرد؛ زیرساخت‌ها، خدمات عمومی، مسائل انسان‌محور و مسکن. این دسته‌ها نه‌تنها بازتاب‌دهنده وضعیت فیزیکی و اجتماعی محله‌اند، بلکه نشان‌دهنده تأثیر مستقیم ضعف‌های ساختاری در سیاست‌گذاری توسعه هستند (تصویر ۶).

• زیرساخت‌ها

در کمپ B، زیرساخت‌های شهری در وضعیت بحرانی قرار دارند. فقدان شبکه فاضلاب شهری منجر به جاری شدن فاضلاب در جوی‌های روباز و تشدید آلودگی در زمان بارندگی شده‌است. آب شرب با کیفیتی پایین، گازرسانی ناقص، نبود آسفالت، روشنایی و

تصویر ۶. نمودار ارتباطات مسائل تشخیص داده شده کمپ B. مأخذ: مرکز معماری اسلامی، حوزه هنری سازمان تبلیغات اسلامی، ۱۴۰۱.

• مشارکت‌ناپذیری اجتماعی

ساکنان کمپ B در هیچ‌یک از مراحل طراحی، مکان‌یابی، ساخت یا واگذاری پروژه‌ها دخیل نبوده‌اند. این حذف مشارکت، منجر به بی‌اعتمادی، احساس بی‌تعلقی و حتی ترک برخی خانوارها از پروژه شده‌است؛ وضعیتی که هم اثربخشی برنامه‌ها را کاهش داده و هم سرمایه اجتماعی را تضعیف کرده است.

• فقدان عدالت فضایی و اجتماعی

در مقایسه با سایر محله‌های شهری، کمپ B از کمترین سطح خدمات برخوردار است. مسیرهای خاکی، کمبود مراکز آموزشی و درمانی، و تبعیض در تخصیص زیرساخت‌ها، بازتابی از نابرابری سیستماتیک در توزیع منابع شهری و ضعف عدالت فضایی در سیاست‌گذاری است.

• ضعف نهادی و سیاستی

عدم پاسخ‌گویی روشن از سوی نهادهای مرتبط شهرداری، مسکن، امور اراضی در خصوص وضعیت مالکیت اراضی محله، نه تنها حقوق ساکنان را در ابهام قرار داده، بلکه فرایند اجرای پروژه‌ها را نیز با بن‌بست مواجه کرده است. این بی‌سامانی نهادی، یکی از ریشه‌های اصلی استمرار وضعیت نابسامان محله است.

• اقتصادگرایی افراطی و تکنوکرات‌محوری

طراحی مسکن در کمپ B، بیش از آن‌که تابع الزامات اجتماعی و فرهنگی باشد، حاصل تیپ‌سازی فنی و رویکردی استانداردمحور بوده‌است. فضاهایی بدون انعطاف‌پذیری برای زیست چندنسلی، فعالیت‌های اقتصادی خانگی یا مناسبات محلی، نه «خانه» بلکه واحدهایی عملکردی و بی‌هویت تولید کرده‌اند.

فرهنگی و زیست‌محیطی بستر غافل مانده‌اند. این رویکرد، که در مبانی نظری با مفاهیمی چون توسعه‌بخشی، مداخله از بالا و سادسازی نظام‌های محلی شناخته می‌شود، در تجربه موردی کمپ B در بندر امام خمینی (ره) بازتاب عینی یافته است. تلفیق این چارچوب‌های نظری با مشاهدات میدانی، زمینه را برای بازتولید گزاره‌های جدید فراهم می‌سازد؛ گزاره‌هایی که ناظر بر گسست میان برنامه‌ریزی کلان و نیازهای بومی، غیاب مشارکت اجتماعی، تمرکزگرایی نهادی، و بی‌عدالتی فضایی هستند. در ادامه، مؤلفه‌هایی که از تحلیل انتقادی اسناد توسعه‌ای استان استخراج شده‌اند، در نسبت با معضلات ملموس و تجربه‌شده در کمپ B بررسی و تطبیق داده می‌شوند.

• ضعف در انسجام راهبردی و نظام‌مندی برنامه‌ها

در کمپ B، فقدان چشم‌انداز یکپارچه و برنامه‌ریزی هماهنگ برای ساماندهی بافت، منجر به اجرای طرح‌هایی پراکنده، مقطعی و فاقد پیوند ارگانیک شده‌است. پروژه‌های نیمه‌تمام، خیابان‌هایی بی‌سرانجام و مسکن‌هایی فاقد خدمات پشتیبان، نشان‌دهنده نبود طرح کلان و فقدان هماهنگی در میان نهادهای مسئول است.

• فقدان انعطاف‌پذیری و انطباق‌پذیری

طراحی کالبدی محله به گونه‌ای بوده که تنوع نیازهای واقعی ساکنان و ویژگی‌های اجتماعی-فرهنگی جامعه محلی را نادیده گرفته است. الگوی تیپ‌سازی مسکن بدون توجه به سبک زندگی، هویت اجتماعی و کاربری‌های ترکیبی، فضاهایی بی‌روح، ناکارآمد و ناپایدار تولید کرده است.

• فقدان زیرساخت‌های پایه و خدمات انسانی

نارسایی‌های جدی در حوزه‌هایی چون آموزش، بهداشت، فضای سبز، فاضلاب و جمع‌آوری پسماند، نمایانگر همان توسعه نامتوازن و بخشی است که در تحلیل اسناد بالادستی مشاهده می‌شود. تأکید بر ساخت‌وساز بدون پیوست خدمات انسانی، کیفیت زندگی را به شدت کاهش داده‌است

• جمع‌بندی

بر اساس این تطبیق تحلیلی، تجربه کمپ B نه یک مورد استثنایی، بلکه نمودی روشن از الگوی مسلط توسعه در استان خوزستان است. همان‌گونه که تجربه شهرسازی استعماری در این استان نشان داده، هنگامی که برنامه‌های توسعه بدون درک بسترهای اجتماعی و فرهنگی و صرفاً در راستای اهداف بالادستی طراحی می‌شوند، نتنها قادر به پاسخ‌گویی به نیازهای زیستی ساکنان نیستند، بلکه به بازتولید نابرابری فضایی، سلطه ساختاری و شکل‌گیری فضاهایی دوگانه و ناعادلانه منجر می‌شوند (Zandieh et al., 2021). این مقایسه، نه‌فقط فاصله میان متن سیاست‌گذاری و واقعیت میدانی را آشکار می‌سازد، بلکه ناپیوستگی عمیق میان اهداف اعلام‌شده توسعه و زیست‌جهان واقعی ساکنان را نیز برجسته می‌کند. از این منظر، مطالعه کمپ B فراتر از یک نمونه موضعی، بستری برای نقد ریشه‌ای سازوکارهای رایج برنامه‌ریزی و لزوم بازاندیشی جدی در الگوهای مداخله در سکونتگاه‌های حاشیه‌نشین و غیررسمی فراهم می‌آورد

نتیجه‌گیری

نتایج این پژوهش نشان می‌دهد که ناکامی‌های توسعه در محله‌هایی چون کمپ B بندر امام خمینی (ره)، نه صرفاً به ضعف در اجرا یا محدودیت منابع، بلکه به بنیان‌های مفهومی و نهادی سیاست‌گذاری توسعه‌ای در ایران بازمی‌گردد. تحلیل داده‌های میدانی در کنار مطالعات نظری نشان داد که منطق غالب بر برنامه‌ریزی، مبتنی بر توسعه‌ای اقتدارگرا، کالبدگرا و بالا به پایین است که مشارکت اجتماعی، عدالت فضایی و زمینه‌مندی فرهنگی را به حاشیه رانده است. در چنین الگویی، توسعه نتنها به بهبود شرایط زندگی منجر نمی‌شود، بلکه اغلب به بازتولید نابرابری‌ها، حاشیه‌نشینی و فرسایش سرمایه اجتماعی انجامیده است

سنتز مفهومی یافته‌ها بر اساس شاخص‌هایی چون غیبت انسجام راهبردی، ضعف نهادی، فقدان انعطاف‌پذیری و انطباق‌پذیری، مشارکت‌ناپذیری اجتماعی و فقدان عدالت اجتماعی، غلبه اقتصادگرایی و فقر خدمات پایه، نشان داد که این مؤلفه‌ها در وضعیت کالبدی، نهادی و اجتماعی کمپ B بازتابی روشن و مستند دارند. تجربه سکونت در این محله، با خانه‌هایی نیمه‌کاره، خدمات حداقلی و فضایی آکنده از احساس طردشدگی، نمونه‌ای عینی از شکست رویکردهای توسعه‌بخشی رایج است

در پاسخ به پرسش اصلی پژوهش، می‌توان گفت که مسئله توسعه در مناطق حاشیه‌ای، نه به‌عنوان یک استثناء، بلکه به‌عنوان بخشی از یک قاعده تثبیت‌شده در ساختارهای برنامه‌ریزی توسعه در کشور

قابل تحلیل است. تا زمانی که این ساختارها بازتعریف نشده و توسعه از سطحی متمرکز، کالبدی و غیرمشارکتی، به الگویی زمینه‌محور، انسانی و مشارکت‌پذیر عبور نکند، نمی‌توان به تحقق توسعه‌ای پایدار، عادلانه و بومی در این مناطق امید داشت

تعارض منافع

نگارندگان اعلام می‌دارند که در انجام این پژوهش هیچ‌گونه تعارض منافعی برای ایشان وجود نداشته است

فهرست منابع

- ازکیا، مصطفی و غفاری، غلامرضا. (۱۳۹۳). *جامعه‌شناسی توسعه*. کیهان.
- اعتماد، گیتی؛ بهزادفر، مصطفی و صالحی میلانی، ساسان. (۱۳۸۷). مکان‌ها و مکان‌سازی. *جامعه‌مهندسی مشاور ایران*.
- خوشفر، غلامرضا؛ بارگاهی، رضا و کرمی، شهاب. (۱۳۹۳). بررسی سرمایه اجتماعی و پایداری اجتماعی (مطالعه موردی: شهر گرگان). *فصلنامه مطالعات مدیریت شهری*، ۸، ۳۱-۴۶. https://urbstudies.uok.ac.ir/article_6420.html?lang=fa
- سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی استان خوزستان (۱۳۹۷). *چکیده مطالعات آمایش استان خوزستان*. سازمان برنامه و بودجه کشور. <https://l1nq.com/vNe1Z>
- سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی استان خوزستان. (۱۳۹۸). *پیش‌نویس سند آمایش سرزمین استان خوزستان*. سازمان برنامه و بودجه کشور. مرکز پژوهش‌های توسعه و آینده‌نگری. <https://sl1nk.com/YXLle>
- مخلص، فرنوش و جعفری، صبا. (۱۴۰۳). نقش برنامه‌های کلان توسعه نامتوازن بر عدم ارتقای کیفی و پیوستگی منظر روستا (نمونه مورد مطالعه: روستاهای سرخ دم لکی و ابوالوفا، کوهدشت، ایران). *سومین کنفرانس بین‌المللی پیشرفت‌های اخیر در مهندسی، نوآوری و تکنولوژی*. <https://isnac.ir/XKBA-AAEEEB>
- مرکز معماری اسلامی و حوزه هنری سازمان تبلیغات اسلامی. (۱۴۰۲). *مسئله شناسی و ارائه پیشنهاد برای ارتقاء محله کمپ بی (شهرک شهید صباغان)*. بندر امام خمینی. طرح پژوهشی درون سازمانی. حوزه هنری سازمان تبلیغات اسلامی.
- مرکز ملی آمار. (۱۳۸۵). *نتایج سرشماری نفوس و مسکن بندر امام خمینی سال ۱۳۸۵*.
- مهدی‌پور، مهران. (۱۳۷۷). *برنامه‌ریزی توسعه فضایی شهرستان شهریار (پایان‌نامه کارشناسی ارشد)*. دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه شهید بهشتی. لینک دسترسی: <https://library.sbu.ac.ir/DL/Search>
- Almeida, P. R. (1994). *A cláusula social no comércio internacional*. RBCE Comércio Exterior, (40).
- Antoniadis, A., Antonarakis, A. S., Gilman, J., Kempf, I., & Lan, L. L. (2021). Special issue: The poverty-inequality-environment frontier in the age of the crises. *Sustainable Development*, 29(3). <https://doi.org/10.1002/sd.2194>
- Apter, D. E. (1967). *The politics of modernization*. University of Chicago Press.
- Attfield, R., & Wilkins, B. (Eds.). (1992). *International Justice and the Third World: Studies in the Philosophy of Development*. London, Routledge.
- Behzadfar, M., & Ziari, K. (2023). Strategic-Operational Planning of Urban Development, Case Study: Bandar Abbas City, Iran. *Urban Planning Knowledge*, 7(3), 90-107. <https://doi.org/10.1002/sd.2194>

org/10.22124/upk.2023.7638

- Friedmann, J. (1992). Empowerment: *The politics of alternative development*. John Wiley & Sons.
- Maghsoudi, A. (2019). Modernist Unilateralism and the Urban Development Policies of Contemporary Iran. *MANZAR, the Scientific Journal of Landscape*, 11(48), 6-13. <https://doi.org/10.22034/manzar.2019.192557.1977>
- Mansouri, S. A. (2025). Calamities of Development. *MANZAR, the Scientific Journal of Landscape*, 17(70), 3. <https://doi.org/10.22034/MANZAR.2025.2177486>
- Morin, E. (2003). *l' humanite de l'humanite* (A, Nikpay & F, Mohammadi, Trans.). Ghasidesara. (Original work published 2001). [In French]
- Rabie, M. (2016). *A theory of sustainable sociocultural and economic development*. Hampshire: Palgrave Macmillan.
- Rist, G. (2001). *Le développement: Une histoire de croyance occidentale*. Paris: Presses de Sciences Po.
- Sabokro, D., Sartipi Isfahani, M R., & Soleimani Salar, P. (2024). The Impact of Place-Oriented Industrial Development on the Migration Rate (Case Study: Kuhdasht Villages in Lorestan Province). *Journal of Revitalization School*, 2(2), 6-13. <https://doi.org/10.22034/2.2.6>
- Scott, J. C. (2020). *Seeing like a state: How certain schemes to improve the human condition have failed*. Yale University Press.
- Sivaev, D. (2015). *What makes a good city strategy? Competitive Cities for Jobs and Growth*. Companion Paper, (8). <https://hdl.handle.net/10986/23567>
- Taqipour Akhtari, A., & Alipour Tabrizi, A. (2023). An assessment of Tehran physical-spatial development planning laws: Using PLAF model. *Bagh-e Nazar*, 20(118), 37-50. <https://doi.org/10.22034/bagh.2022.315845.5047>
- Todaro, M. P., & Smith, S. C. (2009). *Economic development*. Pearson Education.
- Veiga, J. E. (2005). *Desenvolvimento sustentável: O desafio do século XXI*. Rio de Janeiro: Garamond.
- Zandieh, M., & Hekmat, M., & Maghsoudi, A. (2021). Analysis of the Concept of Colonial Urbanization in Iran, Case study: Abadan during Britain Oil Colonialism. *Bagh-e Nazar*, 18(98), 5-20. <https://doi.org/10.22034/BAGH.2021.242478.4624>

COPYRIGHTS

Copyright for this article is retained by the authors with publication rights granted to Revitalization School journal. This is an open access article distributed under the terms and conditions of the Creative Commons Attribution License (<http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

نحوه ارجاع به این مقاله

سبکرو، دلارام و جعفری، صبا. (۱۴۰۴). ارزیابی پیامدهای توسعه بخشی از منظر ساختار و اقتضات درونی برنامه های توسعه ای (مطالعه موردی: کمپ B در بندر امام خمینی (ره)). مکتب احیاء، ۳(۶)، ۳۳-۲۴.

DOI: <https://doi.org/10.22034/3.6.4>

URL: <https://jors-sj.com/article-1-75-fa.html>

